

Аутопортрет

Сви смо другачији. Другачије изгледамо, имамо другачије мисли... Нико заправо не зна како изгледа, само чујемо како нас други описују и можемо да се видимо уз помоћ огледала, али своју машту не можемо да видимо, морамо сами да је откријемо.

Људи ме виде као паметну, високу, плавокосу девојчицу са плавим очима. Мислим да сам много више од тога.

Зовем се Ивана, живим у Србији, у граду Вршцу. Имам дванаест година и идем у шести разред основне школе, одличан сам ђак. Такође, идем у пети разред основне музичке школе, свирам клавир. Михајло и Гаврило су моја два млађа брата.

Имам тамноплаву косу попут сена, моја коса је нешто што највише волим код себе. Моје светлоплаве очи попут светлог неба, мора, океана, свима су омиљене. Украшене су великим и дугачким трепавицама. Доста сам висока за своје године, највиша сам девојчица у одељењу.

Волим да маштам, али своју машту не волим да делим са другима. Читање књига ме опушта и помаже мојој машти. Моји другари и породица ме воле због мог смисла за хумор. Волим да смишљам шале и вицеви. Нисам много добра у разговору са људима и сви кажу да сам стидљива, али ја не мислим тако, мислим да само не волим да делим своју машту (мисли).

Волим себе због тога што сам своја, што ме не дотиче шта други људи мисле о мени, што знам ко сам и то ћу и да останем.